

Aleandro Paritanti (ur.), *Slavni dan brata Ivana Bonifacija Pavletića*, S. Mirjam Kuštreba, ASC (prev.), Spiritus movens, Kutina, 2009, 175 str.

Riječima i slikom — kako stoji u predgovoru hrvatskome izdanju — ova nam knjiga daje detaljan uvid u svečani čin prijenosa posmrtnih ostataka brata Bonifacija Pavletića. Preneseni su s groblja Campo Verano u crkvu generalne kuće njegove družbe u Rimu, gdje su položeni u novu grobnicu, za njega pripremljenu. O. Alejandro Paritanti, provincijalni poglavar Družbe Sinova Bezgrešnog Začeca u Italiji, kao priređivač ove knjižice prikupio je detaljne zapisnike prijenosa i pokopa Bonifacijevih ostataka, kao i brojna svjedočanstva uzvanika i hodočasnika iz Italije i Hrvatske, na čelu s kardinalom Josipom Bozanićem koji je predvodio svečano liturgijsko slavlje.

Tko je zapravo bio taj *tih heroj ljubavi* koji je ujedinio i na jednom mjestu sabrao mnoge uglednike i hodočasnike koji su svjedočili slavlju prijenosa njegovih ovozemnih ostataka? Ivan Pavletić je rođen 25. lipnja 1864. godine u Zbjegovači, selu moslavačkoga kraja. Već u ranome djetinjstvu postaje siročić, a brigu za njega te brata mu i sestru preuzima stric, koji mu omogućuje izučiti postolarski zanat. Željani intenzivnijega kršćanskog života, Ivan odlazi u Graz, gdje se uključuje u udruženje Katoličke radničke mladeži. Na poziv prijatelja odlazi u Rim te s 23 godine stupa u Družbu Sinova Bezgrešnog Začeca.

Prigodom ulaska u novicijat otac Monti, utemeljitelj Družbe, daje mu ime Bonifacije. Nastojeći marljivo i točno vršiti i najneznatnije dužnosti, vrlo brzo postaje primjer ostalim novacima. Jedno je vrijeme bio i odgajatelj siročadi u Saronnu, čemu se sav posvetio. Nakon toga se vraća u Rim gdje mu se povjerava dužnost zamjenika magistra novaka. Fra Bonifacije je postao uzor poslušnosti i poniznosti, a također i živi primjer dubo-

ke predanosti molitvi. Shrvan bolešću, umire u Rimu 4. studenog 1897, u dobi od samo 33 godine.

U obraćanju okupljenima vrhovni poglavar Družbe Aurelio Mozzeta rekao je da je fra Bonifacije bio *mlad čovjek, smion i živo otvoren budućnosti, ozbiljan kršćanin i vjeran redovnik koji je živio sveto i sveto umro, istrošen od svoje želje za traženjem Boga u običnim svakidašnjim stvarima*.

U svojoj je homiliji kardinal Bozanić istaknuo, citirajući oca Montija, da je fra Bonifacije svima nama dao dobar primjer zajedničkoga života te jake i vjerne duše. Na kraju je sve okupljene pozvao na novi zadatak — promicanje štovanja brata Bonifacija.

Siguran sam da će ova knjiga pronaći put do hrvatskoga čitateljstva, posebice stoga što je brat Bonifacije naše gore list, koji će možda već u bližoj nam budućnosti biti proglašen hrvatskim blaženikom i svecem.

Goran Živković

Moyra Doorly, *Nema mjesta za Boga*, (s engleskog preveli: dr. Ivan Antunović i mr. Elvis Ražov), FTI, Zagreb 2008, 140 str.

Moyra Doorly, arhitektica po zanimanju, uspješna je spisateljica i novinarka koja je pisala za mnoge engleske časopise te obraćena na katoličanstvo. Dvogled njezine stručne i vjerske izobrazbenosti omogućuje joj kompetentno kritičko analiziranje suvremene sakralne arhitekture, jer kao arhitektica zna prepoznati principe i zakonitosti koje u sebi treba ostvariti jedan arhitektonski objekt, a kao vjernica, tako što ima osobnu potrebu za njim, intimno razumije i prepoznaje što taj specifični objekt, u ovom slučaju sakralni, u sebi mora biti i kakav ugođaj mora stvarati. Činjenica da je prije svoga obraćenja bila stručno formirana trebala bi joj dodatno ići u prilog, jer to pretpostavlja da nije indoktrinirana